

Σταθμός η απεργία στις 12 Νοέμβρη, με λογική κλιμάκωσης

Καθώς βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη η ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στην κοινωνία με σημαία το τρίτο μνημόνιο και έρχονται στο προσκήνιο οι λεπτομέρειες από τις συνέπειες, γίνεται αντιληπτό ότι η εφαρμογή τους δεν θα είναι περίπατος.

Η εικόνα που θέλει το Μαξίμου κυρίαρχο του παιχνιδιού, την αντιπολίτευση των παλιών μνημονιακών σε αναζήτηση ρόλου και το λαό αμήχανο και έτοιμο να υποστεί τα πάντα, υποτιμά το γεγονός ότι η προσπάθεια εφαρμογής των λεγόμενων προπαιτουμένων φέρνει αντιμέτωπη την κοινωνική πλειοψηφία όχι απλά με τη διάψευση των ελπίδων, αλλά με την απαίτηση να πληρώσει ακριβό τίμημα. Τίμημα πάνω από τα όρια του και με κόστος τη ριζική χειροτέρευση της ζωής του για το ορατό μέλλον. Με δυο λόγια μπορεί κάποιος να ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ ή ΑΝΕΛ για διάφορους λόγους, αλλά σίγουρα όχι για να του κατασχέσουν το σπίτι ή να του τσεκουρώσουν τη σύνταξη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να πλασάρει τον εαυτό του σαν δύναμη που διαπραγματεύεται με την ΕΕ και την Τρόικα για το ένα ή το άλλο ισοδύναμο μέτρο, κάτι σαν ΔΗΜΑΡ δηλαδή που έβαζε και καμιά «κόκκινη γραμμή» και λιγότερο σαν ΝΔ του Σαμαρά και Άδωνη που θελε να πάρει τη δόξα των απολύσεων από την Τρόικα. Όλα αυτά όμως έχουν τα όριά τους και κυρίως μηδενικό αποτέλεσμα. Η ρητορεία περί «ταξικής μεροληψίας» στην εφαρμογή των μέτρων είναι λόγια, αλλά το εκκαθαριστικό του ΕΝΦΙΑ μια σκληρή πραγματικότητα.

Σε αυτές τις συνθήκες εμφανίζονται και οι πρώτες αγωνιστικές κινητοποιήσεις της μετεκλογικής περιόδου, όπως η αποδοκιμασία του υπουργού Παιδείας Ν. Φίλη που είχε την έμπνευση να επισκεφτεί την ΟΛΜΕ για να ζητήσει στήριξη στην εφαρμογή όσων δεν μπλόκαραν με σκληρούς αγώνες, αλλά και η κατάληψη του υπουργείου από τους αναπληρωτές καθηγητές που ζητούν τα αυτονόητα, όπως να μην αναπληρώνουν ...τον εαυτό τους δουλεύοντας «προσωρινά» για χρόνια. Με επιτυχία ολοκληρώθηκε ο πρώτος κύκλος των κινητοποιήσεων ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των λιμανιών του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης, με προοπτική συνέχειας και κλιμάκωσης, αναζήτησης δρόμων συντονισμού με άλλους κλάδους.

Από τη σκοπιά αυτή αποκτούν ξεχωριστή σημασία οι κινητοποιήσεις για την κυριακάτικη αργία την επόμενη Κυριακή 1 Νοέμβρη και της ΠΟΕ-ΟΤΑ στις 4-5 Νοέμβρη, με καταλήψεις δημαρχείων την πρώτη μέρα. Τη δεύτερη μέρα των κινητοποιήσεων η ΑΤΤΑΚ θα αναπτύξει δράση ενάντια στην ανεργία, την ελαστική και μαύρη εργασία, τα πεντάμηνα.

Κινητικότητα υπάρχει στον ευρύτερο χώρο της εκπαίδευσης με πρωτοβουλίες των εκπαιδευτικών σωματείων και τις πρώτες συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων.

Όλα αυτά νοηματοδοτούν την προσπάθεια για την επιτυχία και κυρίως για τη συνέχεια της πανελλαδικής απεργίας στις 12/11. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για τις στοχεύσεις της γραφειοκρατίας σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, αφού η σύγκρουση για την ανατροπή των μέτρων λείπουν από το λεξικό τους. Είναι όμως μια ευκαιρία για κινητοποίηση, συζήτηση και μαζική παρέμβαση των εργαζομένων.

Η ταξική πτέρυγα και η αντικαπιταλιστική Αριστερά στα σωματεία, συμβάλλουν με τις προτάσεις και την παρέμβασή τους στην ανάπτυξη αγωνιστικού σχεδίου με φιλοδοξία νίκης. Στον ιδιωτικό τομέα, η

Αγωνιστική Ταξική Ενότητα στο ΕΚΑ κατέθεσε πρόταση 6 σημείων για συνελεύσεις στα σωματεία, αιτήματα «με λογική ανατροπής των νόμων, των μνημονίων και όλου του αντεργατικού πλαισίου», συντονισμό σωματείων, πολύμορφες κινητοποιήσεις, μαχητική αντιπολίτευση και άμεση απεργιακή απάντηση (όλη η πρόταση στο <http://taxikienotitaeka.blogspot.gr>). Οι Παρεμβάσεις στο Δημόσιο αντίστοιχα προτείνουν, στα πλαίσια ενός ολοκληρωμένου σχεδίου «απεργιακή κινητοποίηση και καταλήψεις Υπουργείων με την πρώτη εξαγγελία κατάθεσης του ασφαλιστικού». (ολόκληρο το κείμενο στο <http://paremvaseisdimosiou.blogspot.gr>).

Η αναγκαία υπέρβαση του εμποδίου του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, απαιτεί «υποκείμενα», καταρχήν πρωτοβουλίες συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων. Μπορεί να βάλει πλάτη κάθε αγωνιστική δύναμη, και το ΠΑΜΕ που έκανε μια πετυχημένη συγκέντρωση την Πέμπτη, αν αφήσει την απλή διαμαρτυρία υπό τη σημαία του και χωρίς σχέδιο, αλλά και η ΛΑΕ, αν ξεφύγει από τη συγκατοίκηση με το ΣΥΡΙΖΑ στο ΜΕΤΑ που ενσωματώνει.

Χρειάζεται να ξεπεραστεί ο κατακερματισμός των αγώνων και να αξιοποιηθεί η πολιτική εμπειρία της προηγούμενης πενταετίας, με τις εκλογικές αυταπάτες και τη διαμαρτυρία που απομονώνει τα μέτρα από το συνολικό πλαίσιο που εντάσσονται, χωρίς στοχοποίηση των πυλώνων της επίθεσης, χρέος, μνημόνιο, ΕΕ, καπιταλιστική κερδοφορία. Σημερινή ανάγκη είναι το κίνημα ανατροπής ενάντια και στα τρία μνημόνια, στο σύνολο της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ.

Προϋπόθεση είναι το ξεδίπλωμα αγώνων, αλλά και η συσπείρωση δυνάμεων μέσα από αυτούς. Αυτός είναι ο δρόμος που θα βαδίσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά και περιγράφει η πρόσφατη απόφαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (βλ. σελίδα 16). Για μια Αριστερά της ανατροπής ενός μαχόμενου λαού.

Πηγή: “ΠΡΙΝ”